

буду еще пити, бо забув би я вам сказати, як то все було. (Ховає фляшочку до кишені). Знаєте так то було... Скажу вам цілу правду, але прошу вас дуже не сьмійте ся, бо на правду, що то цілком не до сьміху! (Тепер говорить сумно):

Вчера... так, вчера, пополудни, сиджу я в хаті і дивлю ся через вікно на Божий сьвіт... Виджу наші хлопські, низькі хати, засипані снігом. Всюда тихо, а так якось сумно, що аж за серце мене стиснуло.... А там подальше, на горбочку, біліє ся наша корчмонька і аж тягне мене до себе... Дивлячись на ню, слези зайшли мені до очий і заслонили собою все, все... Пригадав я собі, як то, не так еще давно, за моєї небіженьки першої жінки, гуляв я в коршмоньці, був веселим і гроші були, а тепер, при тій другій жінці, так мені якось тяжко, дуже тяжко (плаче). Ой не було то, як моя перша жінка! При ній був я вільний, як той пташок! І для того, здаєть ся, померла, бо то завсідьди так буває, що добре, то скоро вмирає, а що зле, лишаєть ся на сьвітї... Я также незадовго, помру... Взяв я собі другу, але та дурна, не пускає мене ніде, тільки гонить мене до читальні! Бодай тебе, дурна бабо! По що я маю іти до читальні, чи хоть вмію читати?

Отже, як мені так дурно якось зробило ся, кажу я до моєї Катерини: Катерино, знаєш, пійду я троха до читальні, може буде там щось цікавого і для мене. Вона, чуючи то, подивилась на мене, знаєте так якось весело, тай каже: Добре, добре, іди Гаврилку! І пішов я... Думаєте може читальні? Але де там! Щоб я там робив? Пійшов я до Мендля, до його коршми, бо там мене тягнуло... Але біда думаю собі через дорогу, бо грейцара нема при душі. Но, але най буде що хоче, пійду хоть понюхаю з далека того милого корчемного запаху. Прийшов я там, сїв